

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

30. ČERVENCE 2006

Z obsahu:

Bůh povolal člověka k lásce

Homilie Benedikta XVI.
při nočním bdění ve
Valencii 8. 7. 2006
- strana 2 -

Děti jsou vyvolenými posly Boží lásky

Urs Keusch
- strana 4 -

O krásném těžkém povolání ženy

Jo Croissant
- strana 5 -

Epizody z všedního života angažované babičky

Alexa Gaspariová
- strana 6 -

„Bude moci chodit...“

Zázrak, který se stal
ještě za života
Jana Pavla II.
- strana 7 -

Santo Caliz - Svatý Grál

Michael Heseman
- strana 8 -

Islám nezná odpuštění

Hrozby a rozchod
s rodinou - rozhovor
s bývalým muslimem,
který přijal křesťanství
- strana 11 -

Výzvy fatimského poselství (66)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Leonardo da Vinci: Sv. Anna

Milí bratři a sestry, mám radost, že se mohu účastnit tohoto modlitebního setkání, ve kterém chceme slavit božský dar rodiny. Jsem v modlitbě nablízku všem, které zasáhly tragické události v tomto městě, a jsem jim nablízku v naději na zmrtvýchvstalého Krista, v naději, která i v okamžicích největšího lidského utrpení poskytuje odvalu a světlo.

Spojení v této víře v Krista shromáždili jsme se zde ze všech částí světa. Jsme společenství, které vydává radostiplné svědectví o tom, že člověk byl stvořen k obrazu a podobnosti Božímu, aby miloval, a že to může uskutečnit jen tehdy, když se sám plně daruje druhým. Rodina je privilegované prostředí, ve kterém se člověk učí lásku dávat i přijímat. Proto zaměřuje Církev ustavičně svou pastorační péči na tuto základní oblast člověka. A proto Církev učí: „Bůh je láska a stvořil člověka z lásky, povolal ho k lásce. Tím, že ho stvořil jako muže a ženu, povolal je v manželství k intimní jednotě života a lásky, takže už nejsou dva, ale jsou jen jedno tělo (Mt 19,6)“ (KKC, Compendium 337).

To je pravda, kterou Církev neúnavně přináší světu. Můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. řekl, že člověk není stvořen k Božímu obrazu a podobnosti jen pro své vlastní lidství, nýbrž také pro jednotu osob, jakou muž a žena od počátku tvoří. Člověk se stává Božím obrazem ani ne tak v okamžicích osamocení, ale spíše v okamžicích společenství. Právě proto jsem schválil svolání 5. světového setkání rodin do Španělska do Valencie, bohaté a hrdé na tradici víry, která je udržována v tak mnoha rodinách.

Rodina je zprostředkující institucí mezi individuem a společností a nic ji nemůže nahradit. Je založena především na hlubokém mezilidském vztahu mezi manželem a manželkou, který

spočívá v náklonnosti a vzájemném pochopení. Získává k tomu silnou Boží pomoc ve svátosti

Rodina je pro národy nezbytným dobrem, trvalým základem pro společnost a velkým pokladem pro manžele v celém jejich životě. Je nenahraditelným dobrem pro děti, které jsou plodem lásky a velkodušné oběti rodičů. Pro nás všechny je velkou odpovědností hlásat celou pravdu o rodině, která je založena na manželství jako domácí církvi a svatyni života.

Otec a matka si řekli před Bohem bezvýhradně „Ano“, které představuje základ svátosti, jež je spojuje; aby se vnitřní vztah

Bůh povolal člověka k lásce

manželství, která představuje opravdové povolání ke svátosti. Je žádoucí, aby děti více prožívaly okamžiky harmonie a náklonnosti rodičů než chvíle nesvornosti a lhostejnosti: láska mezi otcem a matkou může tak dětem darovat velkou jistotu a učit je kráse věrné a trvalé lásky.

rodiny stal úplným, musí říci „Ano“ také k přijetí vlastních nebo adoptovaných dětí, které mají svou vlastní osobnost a svůj vlastní charakter. Tak budou děti vyrůstat v klimatu přijetí a lásky a je si třeba přát, aby i ony, až k tomu budou mít nezbytné poznání, i za sebe řekly

EDITORIAL

Mnohatisícového zástupu Ježíšových posluchačů se musela zmocnit přímo davová psychóza, že spěchali za ním na odlehlá místa a zapomněli na své nezbytné živobytí. Neříká divu, že uvítali v podvečer zcela nečekané organizační opatření, aby se pohodlně rozsadili a připravili na bezplatné pohoštění. Žádný z Ježíšových činů neměl dosud takový úspěch jako tato překvapující večeře. Nadšení bylo jednoznačné: To je král a Mesiáš, jakého potřebujeme. Ohlas, s jakým se setkala před časem tak významné a zásadní programové „kázání na hoře“, se s tím vůbec nedá srovnat. Tehdy zástupy sice žasly nad jeho slovy, ale návrh učinit ho králem nikomu nepřišel na mysl. Kdo z učedníků a posluchačů byl tehdy schopen docenit, jak převratné a přitom prak-

tické a zcela realistické jsou ony návody, které vypočítal ve svých „blahoslavenstvích“, kdo mohl pochopit, že Ježíšovo nové poselství bezpodmínečné lásky všech ke všem je mnohem větší a významnější Boží dar než možnost bezplatného stravování. To, čím „naplnil Zákon“, nepředstavuje něco jako břímě dalších přikázání. Spíše než to, co musíme, nám Syn Boží zjevil to, co můžeme, k čemu jsme uschopněni, jak velká je důstojnost člověka, když je povolán, aby miloval druhé lidi tak, jak je miluje Bůh, jehož slunce svítí na dobré i na zlé a dešť prší spravedlivým i nespravedlivým. Je to naprostý zvrat v pojetí opravdového osobního štěstí i v uspořádání mezilidských vztahů. Revoluční na této nové cestě je

Pokračování na str. 13

své „Ano“ k těm, kteří jim darovali život.

Nároky současné společnosti, která je především ve městech poznamenaná roztržičností, vyžadují záruku, že rodiny nebudou ponechány samy sobě. Malá rodina může narazit na těžko překonatelné překážky, když se cítí izolována od ostatních příbuzných a přátel.

Proto má církevní společenství odpovědnost poskytovat podporu, stimulaci a duchovní stravu, která posiluje soudržnost rodiny zvláště ve zkouškách a kritických situacích. V tomto smyslu je velice důležitá role farností a stejně tak různých církevních zařízení, která mají spolupracovat a sloužit jako všestranná opora a blízká ruka Církve, aby posilovala rodiny ve víře.

Kristus ukázal, kde je stálý pramen života pro všechny, a tedy i pro rodiny: *To je moje přikázání, abyste se milovali ve spolek, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává svůj život za své přátele* (Jan 15,12-13). Boží láska byla na nás vylita ve křtu. Proto jsou rodiny povolány k tomu, aby prožívaly dobro lásky, protože Pán je zárukou, že je to možné skrze lidskou, procítěnou a milosrdnou lásku, takovou, jakou je ona láska Ježíše Krista.

Současně s předáváním víry a lásky k Pánu je jedním z největších úkolů pro rodinu vychovávat svobodné a odpovědné lidi. Proto musí rodiče svým dětem vrátit svobodu, jejíž zárukou po určité době sami jsou. Když děti vidí, že rodiče a vůbec dospělí, kteří je obklopují, žijí svůj život v radosti a nadšení, a to i v dobách těžkostí, poroste i v nich velká životní radost, která jim pomůže překonávat případné překážky a těžkosti, jaké s sebou život přináší. Když se rodina neuzavírá sama do sebe, děti chápou, že každá osoba stojí za to, aby byla milována, a že mezi všemi lidmi existuje univerzální bratrství.

Pokračování na str. 12

Ježíš hostitelem

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Rozdíl sedícím, kolik kdo chtěl.

Chceš-li podle svého dobrého zvyku opět navštívit Pána, připoj se k velkému zástupu, který spěchá za ním. Evangelista odhaduje, že jde o více než deset tisíc lidí. Kde se vzalo tak velké množství? Odkud jsou tito lidé?

Je mezi nimi mnoho těch, kteří se stali osobně svědky Ježíšových podivuhodných skutků. Ale jiní o nich jen slyšeli vyprávět a to je přimělo, aby nešetřili námahou a vypravili se na dalekou cestu s touhou spatřit proroka, jehož věhlas se tak rozšířil. Jsou tu však také poutníci, kteří směřují do Jeruzaléma z míst, kam ještě pověst o divotvůrci z Nazareta nedospěla. Dověděli se o něm jen díky horlivosti těch, kteří si radost ze setkání s Pánem nenechávají pro sebe a stávají se jeho hlasateli. Jsi tedy svědkem bohatého ovoce jejich nadšeného apoštolátu. Není to opravdu inspirující příklad?

Čím Ježíš uchvátil tyto zástupy? Jsou to především dobrodiní, která prokázal tak četným nemocným a posedlým zlým duchem. Všimni si, že nejpůsobivějším kázáním jsou skutky dobroty a milosrdenství, které nadlouho utkví v paměti účastníků. Ale tito svědkové Ježíšovy štědrosti a lásky vycítili, že tu jde o více než o pouhé uzdravování. Uchvacují je *znamení* velké Boží moci, takže jsou naplnění očekáváním něčeho ještě většího a důležitějšího. Jsou přitom tak zaujati, že se nestarají ani o pohodlí, ani o jídlo. Vzniká tak mimořádná situace, které Ježíš využije, aby zvláštním způsobem zjevil Boží lásku a moc. K těm, kteří projevíli tak velký zájem o jeho slovo, promluví dnes novým, nečekaným způsobem. Ani ti, které přivedla jen zvědavost, neodejdou neobdarováni. Každého, kdo mu věnoval trochu času a něco ze svého pohodlí, přijímá Pán jako svého hosta. Připoj se k apoštolům a pomoz usadit tento velký dav, aby mohla začít Ježíšova zvláštní názorná lekce.

Jeho velkodušný záměr nasytit všechny přítomné je totiž mnohem víc než jen projevem jeho lidské starostlivosti. Lámat chléb a dělit se o něj se stane **znaméním vzájemnosti a společenství**. Pán si připravuje vstup k zjevení velkého tajemství, daru **nejintim-**

nějšího spojení s Bohem. Přistupuje k tomu s božskou odvahou, i když ví, že to zatím nebudou schopni přijmout a pochopit. Atraktivní zázrak rozmnožení pokrmu je pouze přípravou na mnohem větší **zázrak lásky**.

Kde vzít pokrm *pro tolik lidí?* Ten, který proměnil vodu ve víno, jistě mohl proměnit kameny v chléb. Ale Pán si chce posloužit tím, co mu člověk dává sám k dispozici. Kde se vzalo těch pět chlebů a dvě ryby, kterými Ježíš nasytí celé množství? *Jeden chlapec* se vzdává toho, co si prozíravě přinesl, když slyší, že o to žádá sám Pán. Dal všechno, co měl, a přece o nic nepřišel, naopak umožnil, aby se z jeho mála nasytily tisíce.

Zapamatuj si dobře toto **tajemství malých duší**, které s ochotou odevzdávají svou trošku Ježíšovi, a jeho láska tím dokáže nasytit celé zástupy. Pán proto tak touží i po tvé sebemenší oběti, aby ji mohl *zázračně rozmnožit* pro tak mnohé, kteří hladoví. Pomůžeš-li při rozdělení chlebů, přesvědčíš se, že každý z těch několika tisíců, kteří usedli do trávy k velké hostině, dostává od Pána, *kolik chce. Pán otevírá svou ruku a sytí všechny s laskavostí.* ⁽¹⁾ Jeho štědrost je dostatečně bohatá, takže nic z toho, co dostanou jedni, nebude chybět druhým. *Zbylé nalámané kousky* dokazují, že spíše než pokrmu může pochybět jeho hostů.

Sbírej pečlivě všechny zbytky a úlomky. Ani hojnost nesmí vést k zbytečnému plýtvání. Zamyšl se, zda nevíš o někom, koho bys ještě mohl přivést, aby ani těch dvanáct košů zbytků *nepřišlo nazmar*. Vysvětlil jim, že jde o více než o zbytky chleba, aby viděli dále, než vidí tento nasycený zástup, který místo *velkého znamení* začal počítat jen s vidinou výhodného pozemského vladaře.

Je mnoho těch, kteří trpí hladem, protože nejsou schopni vidět a přijmout Lásku, která by je tak ráda doopravdy nasýtla. Má se snad Pán ve své velkodušnosti omezovat proto, že jeho láska překračuje všechno lidské pomýšlení? Bude zapotřebí ještě mnoho jeho modliteb, aby přemohl naši přízemní vypočítavost. Připoj se k jeho prosbám:

At' tě chválí, Pane, všechna tvoje díla, at' tě tvoji zbožní velebí, at' vypravují o slávě tvého království, at' mluví o tvé síle! ⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 145; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4,42–44

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božímu muži (Elizeovi) chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrčených čerstvých zrn. Elizeus řekl (svému služebníku): „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbyde.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. čtení – Ef 4,1–6

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snažte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.

Evangelium – Jan 6,1–15

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiadského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

Jedno takové dítě vidím stále před sebou, i když je tomu již nejméně 17 let. Bylo mu tehdy osm let. Drobné dítě s bledým obličejíčkem. Sedí s ostatními deseti v půlkruhu a já se jich ptám: „Kde je náš dobrý Pán Bůh?“ „Je v nebi... Je všude... Je...“ Tu se na mě podívá to maličké pobledlé a já mám za to, že by chtělo něco říct, což nemívá jinak ve zvyku.

„Co ty si myslíš, kde je Pán Bůh?“ ptám se. Plaché jako ptáče, které poprvé sedí na okraji hnízda, zapípá: „Milý Pán Bůh jsme my.“ Ostatní se uchichtávají. Já sám jsem zůstal nejdříve beze slova. Ale pak jsem najednou pochopil, co ten maličký chtěl říct. Cítil jsem, že to dítě prožívá božské tajemství života ještě tak silně, že by bylo možno snad použít slova Ježíšova: *Já a Otec jed- no jsme* (Jan 10,30).

Nejsou děti tak trochu mystikové? Není jim svěřeno a není jim ještě vlastní to, co těm, kteří už se stali většími, uniká a co si později musíme těžce vybojovat v obrácení a v pokání, jak říká Ježíš: *Nebeské království násilí trpí* (Mt 11,11)? Proč nám Ježíš postavil před oči dítě jako živý příklad se slovy: *Nebudete-li jako děti, jistě nevejde do Božího království* (Mt 18,3)?

V dítěti musí být něco nepochopitelně nádherného! Ježíš se staví ve svém životě na stranu dětí takovým způsobem, že nás to musí až polekat, ne-li poděsit. Používá pro ty, kteří dávají dětem špatný příklad a odvádějí je od dobrého, ta nejtvrďší slova: *Kdo však jedno z těchto nepatrných, které věří ve mne, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře* (Mt 18,6). K čemu tato strašně tvrdá slova, která snad překonala jen ta, která mluví o hříších proti Duchu Svatému?

Myslím, že hříchy proti dětem se takřka vyrovnají hříchům pro-

ti Duchu Svatému. Obojí zasahují Boha přímo do srdce. Obojí jsou vypovězením války proti něžnosti Boží lásky. Obojí uzavírají a zatvrzují lidské srdce proti touze po Boží milosrdné náklon-

všechno, co chce v člověku vystoupit nahoru.“

Varujte se, abyste nikým z těchto maličkých nepohrdali! Říkám vám, jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce

Děti jsou vyvolenými posly Boží lásky

Jak se dotknout tvrdých srdcí

Jako učitel náboženství a kněz se člověk potká s velkým počtem dětí. Ale je jen málo těch, na které si ještě po letech vzpomene, protože se nějakým zvláštním způsobem vyznamenaly...

nosti. Protože skrze dítě se chce Bůh dotknout ztvrdlého srdce dospělého. Protože v dítěti se představuje Duch Svatý před zraky „velikých“. Kde jsou děti svádné ke zlému, tam se odnímá Boží lásce – Duchu Svatému možnost dotknout se lidského srdce. „Slabým a maličkým patří podle slov evangelia nejen nebeské království, nýbrž oni je také hlásají a uvolňují k němu cestu“ (Gertrude de La Fort).

Bez dětí by se tvář země obnovila, protože Duch Svatý by už neměl způsob, jak se zamíchat mezi dospělé, a neměl by oči, ze kterých by mohl zarážet. Bez dětí bychom museli zcela zahynout. A čím méně je na světě dětí, tím více se šíří zlo.

Vzpomínka na lepší, krásnější, věčný svět by se téměř zcela vytratila. Jak krásně to vyjádřil velký pedagog Fr. W. Foerster, který byl dlouhá léta láskyplným vychovatelem dětí: „Děti jsou pro lidská srdce, která ještě zcela neztvrdla, jako velikonoční zvony, které volají, že znovu povstalo

(Mt 18,10). Cítíme zaujetí, s jakým se Ježíš staví na stranu dětí, maličkých? Proč takové radikální stranictví? Protože Ježíš sám je dokonalé dítě, dítě svého nebeského Otce. Proto Ježíš neříká: „Jejich andělé hledí na Boží tvář.“ Nikoliv. On říká: „...na tvář mého Otce.“ „Mého Otce!“ Kristus zde chce zcela jednoznačně vyjádřit: Děti náležejí mně, ony jsou – stejně jako já – děti mého Otce.

Jaké tajemství a jaký zázrak je v dítěti! Jak jsou jejich duše krásné, pravé a opravdu křestně svěží! Žijí ještě na počátku. Dým ducha tohoto světa je ještě neodcizil jejich původu. To, co říká Bible o moudrosti, která se v Ježíši Kristu stala dítětem a člověkem, můžeme aplikovat i na dítě, které si ještě hraje na samém počátku: *Jsem jeho radost, hrála jsem si před ním ustavičně* (srov. Př 8,30).

To ví také svatý Starez Sossima v Dostojevského Bratřích Karamazových, který vyzývá lidi: „Milujte zvláště děti, protože i ony jsou bez viny a žijí jako an-

dělé, aby nás dojmaly, aby očistovaly naše srdce poukazem na ně. Běda tomu, kdo dítěti způsobí nějakou bolest... Každý den, každou hodinu, každou minutu si dávej pozor, aby tvé vzezření bylo důstojné. Šel jsi například kolem malého dítěte, šel jsi rozhněvaný s osklivým slovem na rtech, s duší naplněnou hněvem, a možná sis ani nevšiml, že dítě tě vidělo a tvůj osklivý, ztvrdlý obličej se možná vtiskl do jeho bezbranného srdce.

Ani o tom nevíš, ale možná žes už zasel zlou setbu do jeho srdce a ta nakonec vzejde: a to všechno jen proto, že sis před dítětem nedal pozor, že ses nevychoval k ohleduplné, aktivní lásce.“

Je Bůh ví, jak se my dospělí provinujeme na dětech a jak se ještě proviníme! Kdyby Dítě z Betléma nevyneslo tyto viny na kříž, byli bychom takřka zcela bez naděje.

Ale proto, právě proto máme všichni důvod neztrácet naději v budoucnost a v důvěře v děti a s dětmi můžeme budoucnost uspořádat. A snad jsou to právě slzy a bolesti dětí, které nás mohou ještě zachránit. Musím na to myslet, když čtu tato slova sestry Kowalské:

„Když jsem jednoho dne prošla za svou vlast, zachvátila mou duši velká bolest a já jsem řekla: – Milosrdný Ježíši, prosím Tě jménem Tvých svatých, a zvláště na přímluvu Tvé milé Matky, která Tě vychovávala jako dítě, žehnej mé vlasti! Ježíši, nedívej se na naše hříchy. Dívej se na slzy malých dětí, dívej se, jak hladoví a mrznou. Pro tyto nevinné dopřej mi milost, kterou vyprošuji pro svou vlast. – Tu jsem viděla Ježíše se slzami v očích. Řekl mi: – Vidiš, moje dcero, jak pro tyto děti trpím. Věz, že ony nesou svět.“

Věz, že ony nesou svět!

Z VISION 2000 - 3/2006

přeložil -lš-

O krásném těžkém povolání ženy

Povolání k mateřství

Hodí se ještě vůbec mateřství do dnešní doby? Není to pro moderní ženu příliš? Nikoliv, říká Jo Croissant, je to její nejvlastnější a nejkrásnější povolání.

Žena neviděla žádné jiné východisko jak uniknout z moci muže, než když se stane takovou jako on, aniž přitom pozorovala, že přitom musí zapřít své ženství. Tak se stalo mateřství hlavní překážkou, kterou je třeba bezpodmínečně překonat. Je přece nemožné pracovat jako muž, a čekat přitom dítě.

Je nám opravdu jasné, jaké má tato skutečnost důsledky pro naši společnost? Ženy už nechtějí být dávkyněmi života. Nejsou ochotny se obětovat pro to, aby se jejich děti staly správnými muži a správnými ženami a nikoliv zraněnými bytostmi, které sice mají k dispozici všechny možné hmotné věci, ale musí se zříci toho podstatného: matky, která by je tak milovala, že je ochotná dát za ně život.

Bez matek není budoucnost

Ženy se zdráhají darovat život. To má hlubší důsledky pro budoucnost světa, než si připouštíme. Neochota tělesně porodit je činí duchovně neplodnými, neplodnými pro lidstvo, protože Bůh pak nemůže tvořit další syny a dcery.

Někdo kdysi řekl, že ďábel je žárlivější na ženu než na muže. Ona má za úkol být život, darovat život, přivést na svět děti a spolupracovat tak na Božím plánu. Had ví, že mu stačí, když se zmocní ženy a jejich životodárných schopností, aby bránil Bohu v jeho plánu.

Když se žena neujme své nenahraditelné úlohy a nepřijímá milost mateřství, když se znovu nestane matkou, řítí se svět do záhuby. Jak bude vypadat naše budoucnost, když nebude matek? Co bude s našimi dětmi? Jak je bude moci Bůh přijmout za své, když je nikdo nepřivede na svět?

Každé dítě je požehnání

Neviděla jsem žádné dítě, které by nebylo požehnáním. Nejdříve udělá nečekané dítě ze všech našich plánů hromadu trosek a nás přivede do zmatku. A přece vždy je to Boží dar, a když ho jako takový přijmeme, pak spojuje a sjednocuje rodinu. Všechno se kolem něho seskupí a každého odvádí od jeho sobectví. Smiřuje otce s matkou a svádí dohromady sourozence.

Bůh je Otec každého dítěte. Žádného se nevzdává. Rodiče mu mohou důvěřovat a spolehnout se na jeho prozřetelnost.

Nesporně je naše současná společnost v takovém stavu, že se to někdy jeví jako hrdinství mít velkou rodinu. Mnoho mých přítelkyň muselo snášet výtky ze strany lékařů, když čekaly své čtvrté dítě. Sotva se vyskytla sebemenší pravděpodobnost nějakého možného problému, okamžitě navrhovali potrat. Vůbec nechtěli rozumět tomu, že tyto ženy děti chtějí. Bohu díky, všechny dostaly nádherné děti a měly z nich neočekávaně velkou radost.

Dar milosti

Nosit ve svém lůně dítě a mít darem vlastního těla a krve takový podíl na stvoření je pro ženu velká milost. Celá její bytost je nastavena k povolání mateřství. Popírat to a sáhnout na její bio-

logický rytmus, aby se odstranily z jejího těla všechny překážky a mohla se vyrovnat muži, je v podstatě těžký zásah, který vstupuje hluboko do jejího podvědomí. Tím se stává neplodnou.

Žena je však stvořena k tomu, aby se tělesně i duševně stala matkou. Jen když je věrná svému povolání, může se plně rozvíjet. Pokud nemá to štěstí, že najde manžela, může mít ještě větší štěstí tím, že potká svého Pána a zasnoubí se s Bohem. Není pak matkou tělesně, ale duchovně.

Je strašně zůstat celý život dívkou, stát se „starou pannou“. Každá žena je stvořena k tomu, aby byla pannou, manželkou a matkou. Dívkou a dcerou Boha, manželkou a nevěstou Kristovou a matkou lidí, ano lidstva, a to ve svém mateřství, které překračuje tělo a které je hluboce založeno v její bytosti.

Nasadit svůj život

Když mluvíme o mateřství, je tím míněna nejen skutečnost mít děti. Jedná se o každou schopnost ženy nasadit svůj život, když se obětuje bez ohledu na to, zda je svobodná, zasvěcená nebo vdaná, nebo když nemůže mít dítě.

Každá žena má tělo matky, rozum a srdce matky a svým mateřstvím je povolána k tomu, aby se stále více rozvíjela a všechno

Jo Croissant

objímala. Je však třeba rozvíjet smysl pro oběť, je třeba se smířit se všemi těmito slovy, na která jsme se stali tak alergičtí, i když obsahují něco duchovně a nábožensky nádherného.

Nadřazenost člověka nad zvířetem spočívá ve schopnosti stát se obětí z lásky a nikoliv z povinnosti nebo nutnosti.

Bůh povolal každého člověka ke spolupráci na svém díle stvoření, každého podle jeho povolání. Ženu povolal, aby ve všech svých vztazích ke stvoření byla matkou, a to znamená – aby také nasadila svůj život. Bůh chtěl potřebovat ženu, aby mohl předávat dále svůj život, stejně jako potřeboval muže, aby mohl předávat své otcovství.

Mnoho žen se vzdalo své identity pod tíhou tlaků, jaké odříkání vyvolává. Žádné slovo nám není dnes tak cizí jako „oběť“. Když ho člověk na neštěstí vysloví, hned je podezírán, že propadl mystickému deliriu, a dostane radu, aby navštívil psychiatra.

Nedělám žádné žerty. Několika mým přítelkyněmi, které musely prodělat období těžkých zkoušek a přesto zůstaly vyváženými lidmi, se to skutečně stalo. Protože řeč víry už lidé nesnášejí a takového člověka hned pokládají za úchylného.

Přesto všechno ten, kdo miluje, je ochoten pro štěstí svého milovaného přinášet oběti, dokonce i oběť života. Ostatně jen tak se pozná pravá láska.

Podle knihy Kněžství ženy neboli kněžství srdce

Žena je mnohem více než muž disponována k tomu, aby pečovala o svěřené osoby

Epizody z všedního života angažované babičky

Vnoučata – jaká radost

Děti nejsou darem jen pro rodiče, ale pro celou rodinu. Mnoho párů čeká toužebně na to, aby se staly prarodiči. Mít vnuky je opravdu nádherná zkušenost!

První scéna: Školní hala v poledne. Čekám na oba své vnuky. Vlastně i dcera by měla čas, aby pro ně přišla, ale já jsem přišla, abych viděla, jak jim zazáří oči, když mě spatří, abych ucítila objetí jejich paží a jejich pusy. Pro každou babičku je to velká radost, když to může alespoň čas od času prožít. Když nemají oba školu ve stejnou dobu, těším se na to, že budu mít pro jednoho z nich čas být s ním v cukrárně a vyměnit si ty velké radosti a starosti, než pak zajdeme pro bratra.

Druhá scéna: Adventní zpěvy v první třídě základní školy. Děti jsou plné vzrušení a čekají seřazeny na začátek představení. Plná lásky se dívám na nejmladšího vnuka a myslím přitom na mnoho krásných zážitků, které jsme mohli spolu prožít, třeba při prvních pokusech o plavání na společně strávené dovolené. Nebo na vzrušení, které připravil rodině jako střemhlavý pilot, na první zub, který si vyrazil, když přistál z houpačického koně na podlaze...

Začíná zpěv. Benni se dívá po mamince i po mně, jestli všechno náležitě sledujeme. Samozřejmě, a jak! Uvolněná prožívám jako děti s radostí jejich zápal, s jakým přednášejí své písně. A i když se s každým tónem právě nestrefí, je to o to srdečnější.

Třetí scéna: Bílá sobota. Slavnostně, vážně a plný úcty drží vnuk Pavel (9 let) sošku Zmrtvýchvstalého. Jednou rukou podstavec, druhou žádá Spasitele. Jako nejmladší ministrant kráčí v čele průvodu a nese sošku ve svých rukou. Jak dlouho to vydrží, bleskne mi hlavou. Pl-

ná starosti mu naznačují: Chyť sošku do obou rukou. Přikývne a uchopí tak sošku. Jsem hrdá na svého vnuka a prosím anděla strážce, aby mu pomohl nést sošku. Procesí se dává do pohybu, Pavel vpředu. Zřejmě mu čestná úloha dává zcela zapomenout na váhu zátěže. Jeho pozorný a důstojný postoj, s jakým nese Pána, se přenáší na mne, a tak prožívám zvláštním způsobem přítomnost Zmrtvýchvstalého. Děti nám opravdu umí přiblížit Ježíše.

Čtvrtá scéna: Velikonoční pondělí: nejmladší z rodiny dvouletý Max se pevně drží Pavlovy ruky. Pomáhá většímu při hledání vajíček. Ten větší se laskavě stará o nejmladšího a pomáhá mu něco najít. Zcela bez závidění se raduje z každého jeho nálezu a radostně tleská rukama, když jeho bratranec něco najde. Ale ten maličký všechno dává Pavlovi. A tak uvažují: Nebudete-li jako maličci ...

Alexa Gaspariová se svým vnukem

PŘEŽIL SVOU SMRT

Malý Tim z Oldenburgu měl být v roce 1997 potracen v 25. týdnu těhotenství, protože byl u něho zjištěn Downův syndrom. Svůj potrat však přežil. Jeho případ ukazuje, jak nedostatečně jsou děti chráněny zákonem. Místo výročí úmrtí slaví letos své deváté narozeniny. Musí se potýkat také s poškozením, která mu způsobil pokus o potrat. Mezi dětmi, které byly utraceny podle výsledků předporodního vyšetření, je mnoho těch, které jsou obětí zmýlené diagnózy.

O Tima se nyní stará pečlivě a laskavě pěstounská rodina. Z příspěvků zvláštní nadace pro takto postižené děti se opakovaně účastní léčebné procedury v USA. Dnes už je schopen samostatně chodit.

AMNESTY INTERNATIONAL

Jak se vyjádřil salcburský biskup A. Laun, patří Amnesty International k těm „budovám“, které jsou podle Pánových slov postaveny na písku. Předsedkyně této organizace Irene Khan začala prosazovat „lidské právo“ na potrat. Jistě ví, o čem mluví. Biskup Laun je rozčarován. Ještě jako kaplan nadšeně horoval pro tuto organizaci. Bude zřejmě třeba přepsat některé učebnice náboženství, které ještě tuto organizaci vychvalují. Opravdu na skále stojí jen to, co je v souladu s naukou Církve, kterou Pán postavil „na skále“. Lidská práva, která se nezakládají na Bohu, se nakonec zhroutlí jako babylonská věž.

Pátá scéna: Zápas v kopané na zahradě. Jako to často bývá, hrají všechny generace: dědečkové, dva otcové a jejich tři synové. Všichni hrají s velkým zápal, zvláště chlapeci. Chtějí velkým ukázat, jak cenné je jejich přispění. Ale i dospělí muži chtějí ukázat, že ještě nepatří do starého železa. Bojuje se proto tvrdě, ale s ohledem na ty nejmenší. A s chválou i fanděním se nešetří. S Maxem po boku, zbavená každodenních sta-

rostí sleduji tuto vzrušující hru generací, která upevňuje rodinné svazky. Komu mám vlastně držet palce?

Šestá scéna: Mezinárodní turnaj v košíkové. Náš nejstarší vnuk Adrien (14 let) hraje proti německému mužstvu. Nikdy jsem si nemyslela, že košíková je tak vzrušující. V centru mé pozornosti je samozřejmě Adrien. Je rychlý, šikovný. Když dosáhne prvního koše, nadšeně tleskám a lituji, že nemám trumpetku jako sousedka, abych mohla dát hlasitěji najevo svou radost.

Jak už vyrostl a jak je sportovní! Není to tak dávno, co u mě ležel a nadšeně poslouchal historky, které jsem si vymýšlela. A jak byl zvědavý! Bylo třeba vysvětlovat tolik věcí. Nyní on mi odpovídá na otázky. A tak vím, co je to v košíkové „rebound“.

Ale musím také uznat, že je to mladý muž, pro kterého jsem zde, když potřebuje babičku, ale umí si poradit i beze mne.

Tak jsem vděčná za své děti, za to, že můžeme mít vnuky, kteří náš život nejen obohacují, ale také nám pomáhají, abychom znovu podstatněji prožívali život a lásku jako Boží dar.

Z VISION 2000 - 3/2006

„Bude moci chodit...“

Zázrak, který se stal ještě za života Jana Pavla II.

Rosemary Barbara je hluboce věřící žena. Byla vedoucí oddělení v australském ministerstvu školství a nyní se zabývá v Melbourne otázkou přistěhovačů. Tam žije se svým mužem Charlesem a svým 27letým synem Emilem.

„Když papež zemřel,“ vypráví Rosemary, „byla jsem hluboce dojata a ihned mi jako velice živá vyvstala před očima vzpomínka na neobyčejný zážitek, který postihl moji rodinu, totiž zázrak, který papež způsobil a který se týkal mého syna.“ Paní Barbara nepřipouští pochybnosti o tom, že se jednalo o zázrak.

Celý příběh začíná roku 1976, kdy Emil přišel na svět. Několik hodin po porodu uprostřed noci sdělili lékaři rodičům, že Emil zápasil s těžkými problémy dýchání. Musel ihned do inkubátoru. „Charles, můj muž, i já jsme byli zničeni. Pokoušeli jsme se dodávat si vzájemně odvahy, ale zprávy se z hodiny na hodinu zhoršovaly.“

Nakonec bylo zjištěno i poškození mozku, a to centra pohybu. Kolem jedné hodiny v noci bylo dítě vyšetřeno. K dýchání přibýly problémy s polykáním. Byly vážné obavy, že se dítě udusí.

„To byl počátek dlouhého utrpení pro našeho syna i počátek bolestné cesty pro nás rodiče. Strávili jsme s manželem v nemocnici několik týdnů ve dne v noci a nikdy jsme syna nenechali samotného. Vždy jsme byli věřící, ale v těchto dnech naše víra neobyčejně vzrostla. Modlili jsme se hodinu po hodině, každou minutu.“

S Boží pomocí přestalo dítě kritickou fází, kdy byl v sázce jeho život. Stav se stabilizoval, i když problémy s dechem přetrvávaly. Ale lékaři nic neslibovali. „Říkali, že bude muset celý život zůstat na invalidním vozíku.“

Jak lékaři předpověděli, měl malý Emil kromě pohybových problémů i těžkosti s řečí. Teprve ve třech letech začal zvatlat první slova. „Řekl - mama, tata - a víc nic. Nemohl se postavit, lezl po čtyřech a velmi obtížně pohyboval pažemi. Moje zoufalství rostlo; nemohla jsem se smířit s myšlenkou, že má zbytek svého života strávit na invalidním vozíku.“

16. října 1978 byl papežem zvolen Karol Wojtyła. Od té doby se Rosemarie obrací k němu o pomoc. Roste v ní přání, aby mohla s chlapcem odcestovat do Říma a pak do Lurd na místo, kde se Matka Boží zjevila malé Bernadette Soubirousově.

„Brzy nato se naskytla příležitost splnit toto přání. Jedna přítelkyně mi sdělila, že v klášteře v našem městě je na návštěvě jedna italská reholnice. Byla to představená jednoho ženského kláštera v Římě. Ihned jsem ji požádala o rozhovor. Sestra mi dlouho naslouchala a vzala si mou záležitost k srdci. Slíbila mi, že mi pomůže.“

Dodržela slovo. Za několik měsíců jsem obdržela telefonát: „Přijďte do Říma. Můžete se vidět s papežem a pak odcestovat do Lurd.“

Rosemary pokračuje: „Bylo to v roce 1980. Letěli jsme prvním lepším letadlem. Další den jsme byli na náměstí Svatého Petra uprostřed nesčetných poutníků. Protože Emil nemohl chodit a měla jsem ho v kočárku, mohli jsme vstoupit mimo zábradlí do sektoru pro postižené. Tam měl kolem nás projít papež. Pokusíme se ho zdržet. Měla jsem velkou radost. Přinejmenším uvidím papeže zblízka. Také Emil se usmíval, byl poněkud neklidný, ale šťastný, že je zde.“

Po hodině čekání jsme uviděli přicházet papeže. Pak udělal Emil něco velice neočekáva-

ného. On, který vůbec nemluvil, nebo jen velmi špatně, začal najednou volat: »Pope, comme here, come here«, což papež skutečně udělal. Zdálo se mi přímo neskutčné, ale bylo tomu tak. Jan Pavel II. přistoupil k Emilovi.

Byla jsem hluboce dojata a plakala jsem radostí. Emil se dále usmíval. Papež ho pohladil a objal. Řekl slova, na která nikdy nezapomenu. Papež se mě zeptal: »Proč pláčeš?« S těžkým srdcem jsem mu řekla: »Přišli jsme do Říma, bydlíme u jedné sestry, můj syn nemůže chodit.« Chtěla jsem mu toho říct tolik, ale nebyla jsem schopná. Citové vzrušení mě zcela ochromilo. Papež se znovu podíval na Emila a pak na mne, pak mi řekl s úsměvem do očí: »Zaješ se synem do Lurd. Uvidíš, on bude chodit.« Tato papežova věta ve mně vyvolala nesmírnou radost a dosud nepoznanou naději.

A pak se stalo ještě něco překvapujícího. K překvapení všech kolemstojících sáhl papež do kapsy a vytáhl dva předměty, které mi vtiskl do ruky: křížek a růženec. Pak vzal od doprovázejícího kněze velikonoční vajíčko a dal ho mému synovi.

V tom okamžiku jsem byla neuvěřitelně dojata. Naplnila mě neuvěřitelná blaženost. Cítila jsem se jako v ráji. Papež s námi mluvil. Dal nám tři věci: růženec, křížek a velikonoční vajíčko! Vzpomínám si, že papež ještě jednou láskyplně Emila políbil. Vykoupaná v slzách, ale se srdcem naplněným radostí přemýšlela jsem trvale o tom, co nám papež řekl...“

Posilněna v naději papežovými slovy odcestovala Rosemary další den do Lurd. Sotva tam při-

jela, odebrala se k lázním a dala Emila ponořit do ledové vody. „Hluboce dojata začala jsem znovu plakat. A tu se opět stalo něco neočekávaného. Podívala jsem se náhle na Emila, měl ještě obě nohy ve vodě a řekl: »Maminko, neplač, Panna řekla, že budu chodit.«“

Nebyla jsem schopná slova. »Emile, Matka Boží s tebou mluvila?« zeptala jsem se. A on mi s úsměvem odpověděl. »Ano, maminko, řekla, že budu chodit.«

Vrátili jsme se domů do Austrálie. A všední dny opět probíhaly jako dříve. Často jsem myslela na papežova slova a na to, co jsme prožili. Každou noc jsem se modlila. Věděla jsem, že se stane něco neobyčejného.

Šest týdnů po našem návratu z cesty zazvonil telefon. »Paní Barbarová, ihned přijďte, stalo se překvapení.« Opustila jsem kancelář a odjela jsem domů. V blízkosti budovy, kde Emil pobýval, jsem viděla velké pozdvižení, smích, euforii. Emil vstal ze svého vozíku a procházel se. Bylo to poprvé, co jsem ho viděla na nohou. Uviděl mě a usmál se. Propukla jsem v pláč, běžela jsem k němu a objala jsem ho. »Emile, Panna Maria a papež udělali zázrak.« A on: »Já jsem ti to říkal, maminko!« To byl nejkrásnější den mého života. Udivení lékaři potvrdili, že stojí před mimořádnou událostí.“

Emil mezitím vystudoval práva a stal se advokátem. Vede docela normální život. „Naše myšlenky a modlitby se obračejí často k Janu Pavlu,“ říká Rosemary Barbara nakonec. „Nyní když zemřel, chceme jet do Říma, abychom mu na jeho hrobě poděkovali.“ ■

Srdcem Valencie je starobylá katedrála, která je obdivuhodnou směsicí pozdního románského stylu, gotiky a baroka a byla budována půl tisíciletí. Převyšuje ji mohutná zvonice, jejíž nedokončený vrchol byl osazen barokním nástavcem. Tato katedrála byla prvním cílem Benedikta XVI. 8. července 2006.

Když ho u vchodu pozdravila kapitula a městští hodnostáři, doprovodili ho vysokou klenutou chodbou do čtvercové boční síně zvané „Capilla del Santo Caliz“, kde ho očekával španělský episkopát. Tam na oltáři stál malý kalich z takřka průhledného achátu „Santo Caliz“ - „Svatý Kalich“ - nejdražší poklad města a katedrály. Papež Benedikt si relikvii pozorně prohlédl a o její historii ho informoval stručně kanovník katedrální kapituly Jaime Sancho.

Katedrála ve Valencii

Kalich je v majetku katedrály již 500 let od 14. července 1506. Od té doby opouští svou schránku jen dvakrát do roka - na Zelený čtvrtek a na svátek Svatého Kalicha na konci října, kdy jej arcibiskup přeneše ve slavnostním průvodu k hlavnímu oltáři, aby zde posloužil při mši svaté. Doprovázejí ho dvě bratrstva „Rytířů Svatého Grálu“. Občanské bratrstvo vede bývalý guvernér provincie Valencia Don Ignacio Carrau a šlechtické „Real Hermandad“ stojí pod vedením hraběte z Villafrancesa, bratrance španělského krále.

V dnešní podobě tvoří „Svatý Kalich“ malý pohár z achátu, podstavec z onyxu a ouška z cizelovaného zlata. Onyxová noha ve tvaru kříže je zdobena 27 perlami, dvěma rubíny a dvěma smaragdy.

Vlastní relikvii je achátový pohár. Podle zprávy z roku 1135 se skládal z „illo calice de lapide precioso et uno urceo similiter

de lapide precioso“, byly to tedy dva oddělené předměty. Pravděpodobně král Ramiro II. Aragonský dal obě části v tomto roce spojit v jeden celek, takže odpovídal více středověkým představám o mešním kalichu.

Dějiny Svatého Kalicha

V první historické zmínce v dokumentu z roku 1134 je označen za „Kalich, ve kterém Kristus Náš Pán proměnil svou

staletí to byl kalich papežů, na což snad poukazuje i autentický římský kánon: „... vzal také tento přeslavný kalich do svatých a ctihodných rukou...“ Nejednalo se zřejmě o jakýkoliv kalich, ale „právě o tento“.

Svatý jáhen Vavřinec byl zřejmě španělského původu. U Huesca je dodnes statek jménem Loreto uctíván jako místo jeho narození a majetek jeho rodičů. Potvrzuje to zřejmě i křes-

čtyřmi jáhny a o tři dny později i Vavřinec. Církevní majetek měl propadnout státu. Proto bylo logické, že Vavřinec, který pečoval o majetek, ukryl vzácnou relikvii do bezpečí daleko od Říma. Statek jeho rodičů v Huesca byl jistě jednou z dobrých možností.

Je potvrzeno, že achátový kalich byl uctíván od 12. století v klášteře San Juan severně od Huesca. Podle tradice byl za muslimské invaze v 8. století přenesen do bezpečí do severní Aragonie, kde byla síť obranných bodů proti muslimům. Nejdříve byl údajně ukryt v jedné jeskyni a později přenesen do katedrály v provizorním hlavním městě

Jaca, pak do kláštera San Juan de la Pena, který byl podřízen přímo papeži. V roce 1399 nařídil král Martin I. na nátlak protipapeže Pedra de Luna (Benedikta XIII.) přenesení relikvie do kaple v paláci v Saragosse. Jeho nástupce jej umístil nejdříve ve své nové rezidenci ve Valencii a pak byl konečně předán kapitule tamní katedrály.

„Svatý Grál“

Všechno nasvědčuje tomu, že úcta ke „Svatému Kalichu“ byla předlohou pro ságu o „Svatém Grálu“, která inspirovala v roce 1180 Francouze Chretien de Troyes k jeho „Parcevalovi“, roku 1205 německého básníka Wolframa von Eschenbacha k jeho „Parzivalovi“ a konečně r. 1879 Richarda Wagnera k opeře „Parsifal“, která měla premiéru v roce 1882.

„Grál“ (původně „grial“, „graal“ nebo „greal“) je starošpanělský výraz pro označení „poháru ve formě kuchyňského moždíře“. Tento výraz se nachází ve starošpanělských inventářích kuchyňského nádobí a dodnes se vyskytuje v dialektu. „Svatý Grál“ je tedy svatý pohár ve formě moždíře. „Santo Caliz“ ve své původní podobě skutečně takový pohár při-

Santo Caliz - Svatý Grál

V rámci Světového setkání rodin byl při závěrečné mši svaté podruhé od roku 1750 použit papežem při mši svaté kalich, který je pokládán za onen kalich, který vzal do svých rukou Pán při Poslední večeři. Archeologové jsou přesvědčeni, že tato vzácná nádoba pochází z 1. století před Kristem a vztahuje se k ní pověst o „Svatém Grálu“.

Krev“. Stejný dokument uvádí, že tento kalich poslal svatý Vavřinec do svého rodného španělského města Huesca.

Podle španělské tradice přinesl vzácnou relikvii z Večeřadla do Říma svatý Petr. Po dvě

řanský básník Prudentius, který mu jako španělskému mučedníkovi věnoval ve čtvrtém století zvláštní hymnus. Víme dále, že Valeriánovu pronásledování v roce 258 padli za oběť nejdříve papež Sixtus II. se svými

pomínal. Wolfram von Eschenbach mluví o „kameni“, což odpovídá vzácnému kameni, totiž achátu. Zmínuje se také o nápisu na kamenné noze, který má prozrazovat jeho jméno a druh: „Jmenuje se Lapsit exillis.“ Na noze je skutečně staroarabský nápis: „Al-labsit as-simil“.

Konečně hrad Svatého Grálu (u Wagnera „Monsalvat“ – v lidové řeči Svatá Hora) odpovídá dopodrobna topograficky i architektonicky klášteru San Juan de la Pena.

*Vyobrazení legendy:
Kulatý stůl a rytíři Svatého Grálu*

Klášter San Juan de la Pena je situován na úpatí hory Mons Salvatoris (1547 m), v lidové řeči Mont Salvatore. Král Grálu Artuš odpovídá historické postavě krále Alfonse I. (lidově Anforts), který vládl v roce 1104–1134 a každý rok se v postě uchyloval do kláštera San Juan, kde byl tehdy uctíván Santo Caliz. Byl velkým příznivcem řádu templářů, kterému odkázal třetinu svého království, což vysvětluje, proč rytíře sv. Grálu označuje Wolframův Parzival jako templáře. Podobně jako Artuš byl i Alfons I. zraněn v bitvě a přenesen do kláštera San Juan, kde po sedmi dnech zemřel. Jeho památka se zachovala v lidu jako víra, že stále žije a jednoho

*Benedikt XVI. celebruje slavnou
mši svatou se Svatým Kalichem*

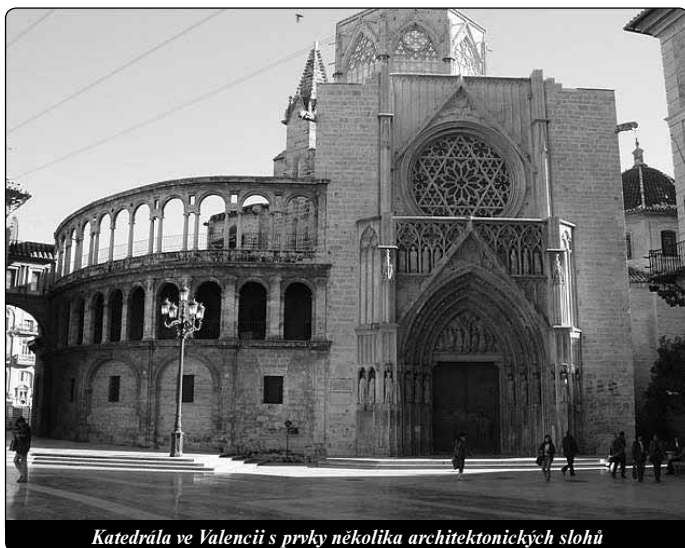
dne se vrátí. Tak vznikla legenda o churavém králi Artuši, kterého střeží templáři a který čeká v přítomnosti Svatého Grálu na vykoupení.

Že pověst o Grálu pochází ze Španělska, konstatuje výslovně i Eschenbach v Parzivalovi. Přinesl ji odtud trubadúr Guiot. Ten navštívil dvůr Alfonse II. při jeho svatbě. Král tehdy chystal nové tažení proti maurům. Jeho dědovi udělil papež k takovému tažení podobná privilegia jako rytířům křížové výpravy. Aby získal nejlepší evropské rytíře, posloužil si mýtem o Svatém Grálu: jako křížáci táhli do boje za osvobození Božího hrobu, tak služba Grálu je služba Eucharistii, ve které je Kristus živý. „Rytíři kulatého stolu“ byli středověkému rytířstvu velkým vzorem, který mají následovat evropská knížata.

Mýtus o Grálu se stal symbolem lidského hledání toho, co je věčné, tedy hledání Boha, a stal se metaforou nejvyšších cílů křesťanské Evropy. Tak jako Grál slibuje věčný život, tak Eucharistie naplňuje lidské přání: „Kdo jí mé tělo, bude žít navěky“ (Jan 6,59).

Je to skutečně pravá relikvie?

Jisté je, že se jedná o starověký kamenný pohár z helénské doby a že vznikl v 3. – 1. století před Kristem v oblasti Antiochie. Zda z něho pil Kristus, nedá se doložit. V britském muzeu jsou dva podobné exempláře pocházející z Antiochie. Židé při slavení Paschy dávali přednost kamenným pohárům. Achátový pohár platil za velkou vzácnost. Nedá se předpokládat, že by pohár patřil k Ježíšovu vlastnictví. Podle Josefa Flavie je Večeřadlo v místě, kde žili essení, kteří očekávali Mesiáše a slavili velikonoční večere. Benediktin archeolog Bargil Pixner se domnívá, že dům s Večeřadlem patřil pravděpodobně jim. Jelikož se tam apoštolové před Letnicemi vrátili, není vyloučeno, že essení jako hostitelé achátový

Katedrála ve Valencii s prvky několika architektonických slohů

Klášter San Juan

Madona - Valencie

kalich Petrovi, prvním mezi apoštoly, darovali. I když o tom nemáme přímý důkaz, není také nic, co by svědčilo proti. Můžeme tedy aplikovat zásadu: In dubio pro traditione – v pochybnosti se drž tradice. Je těžké připustit, že by se právě tak vzácný kalich prostě ztratil. Není také žádná jiná nádoba, která by si činila podobné nároky.

Jan Pavel II. a Santo Caliz

Když Jan Pavel II. navštívil 8. listopadu 1982 Valencii, prohlédl si kalich a vyslechl jeho historii. Objal zlatý podstavec a pohár políbil. Prosil, aby ho mohl použít při mši svaté na velkém náměstí. Kanovník to beze všeho dovolil. Všichni však litovali, že papež nepoužil při mši vstížený římský kánon.

Tentokrát byli ve Valencii opatrnější. Jakmile bylo potvr-

zeno, že papež Benedikt XVI. přijede, obě bratrstva Sv. Grálu požádala německého historika, aby shromáždil všechna fakta o Svatém Kalichu. Když přijela za papežem v dubnu delegace z Valencie, byl už Benedikt XVI. o všem dobře informován. Papež obdržel ve Valencii věrnou kopii kalicha a čestný řetěz Bratrstev, zapsal se do Zlaté knihy a zmínil se o Kalichu při modlitbě Anděl Páně.

Na jeho výslovné přání byl kalich přenesen do města umění a vědy a posloužil při závěrečné bohoslužbě V. světového setkání rodin, přičemž papež použil původní slova: „Accipiens et hunc praeclarum calicem in sanctas ac venerabiles manus suas...“

*Z Kath-net 11. 7. 2006
přeložil -lš-*

Město umění a vědy ve Valencii, místo setkání rodin s Benediktem XVI.

Město umění a vědy ve Valencii, místo setkání rodin s Benediktem XVI.

Na četné žádosti našich čtenářů upozorňujeme, že číslo konta na pomoc obětem tsunami v Indii k článku **Tsunami – a co dál?** ve Světle č. 28, str. 11 bylo uvedeno na konci následujícího článku **Misie svatého Františka Xavera** (str. 11, pokrač. na str. 15). Pro přehlednost přetiskujeme potřebnou část textu znovu. Redakce.

* * *

Finanční podporu tomuto misijnímu dílu můžete zaslat na náš účet s názvem Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova číslo 193872605/0300, který je veden u Poštovní spořitelny.

Je určen pouze pro Misie svatého Františka Xavera. Jako variabilní symbol uvádějte rodné číslo nebo IČ.

Kontaktní adresa: Misie svatého Františka Xavera, Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova, Ječná 2, 120 00 Praha 2; e-mail: misiefx@seznam.cz; tel.: P. František Kuběna SJ – 605 241 889; F. Václav Dlapka SJ – 603 193 373.

PLÍŽIVÁ EXPANZE MUSLIMŮ

Stále více Němců přestupuje k islámu. V roce 2000 to bylo 300 osob, v roce 2004 už 1000 a v roce 2005 dokonce 4000. Vyplývá to z údajů Ústředního institutu Islam-Archiv v Soestu. Konečné vyhodnocení výzkumu mezi muslimskými svazy bude zveřejněno koncem července.

Jestliže to dříve byly především ženy, které se vdaly za muslimy, nebo absolventky vysokých škol s „velkou láskou k Orientu“, dnes jsou to příslušníci všech společenských vrstev. Také Islámská společnost Německa, která je v mnoha spolkových zemích zakázána, hlásí zvýšení počtu členů o 500 Němců.

V Německu je v provozu 143 mešit s minarety, knihovny, modlitebny a centra pro mládež. 128 dalších budov je v plánu nebo ve výstavbě. Financují to převážně samotní muslimové. Státní příspěvek v Porýní Vestfálsku ve výši 3,2 mil € na mešitu v celkové ceně 11 milionů € je spíše výjimkou. O muslimských svátcích přichází do mešit 904 000 muslimů. V pátky je to 493 000 a každý den nejméně 200 000 věřících.

KŘESŤANÉ V TURECKU

Po dalším útoku na katolického kněze v Turecku ve městě Sam-sun cítí se křesťané v zemi půlměsíce ještě více nejistí a ohrožení. Prohlásil to biskup Luigi Padove-

se. V posledních měsících se množí útoky na katolické duchovní. Biskup kritizoval turecká média. Ta uvádějí, že k útoku došlo proto, že kněz chtěl atentátníka obrátit ke křesťanství. Přitom křesťané nemají možnost, aby v médiích představili pravou tvář církve. Mnoho se očekává od plánované návštěvy Benedikta XVI. v listopadu tohoto roku.

MEŠITA V ATÉNÁCH

V Aténách bude postavena mešita a stavbu bude financovat státní pokladna. Bude od centra města vzdálena 4 km. Vláda pokládá za nutné zřídit toto oficiální centrum pro muslimy, aby nepadli za oběť extremistické propagandy.

Z jedenácti milionů Řeků patří 98 % k pravoslavné církvi. Katolíků je 121 tis., protestantů 30 tis. Většinu 300 000 muslimů tvoří přistěhovalci.

MEXICKÝ PREZIDENT

Novým mexickým prezidentem se stal konzervativní kandidát Felipe Calderón. Je členem strany „Národní akce“. Zvítězil těsným rozdílem nad levicovým kandidátem A. M. Lopezem Obradorem. Agentura Inter Press Service ho líčí jako věřícího a konzervativního katolíka, který denně navštěvuje mši svatou. Je odpůrcem potratů a eutanazie. Stejně tak odmítá homosexuální svazky. Má 43 roků a je otcem tří dětí mladších 10 let.

Islám nezná odpuštění

Hrozby a rozchod s rodinou - rozhovor s bývalým muslimem, který přijal křesťanství

Reakce na propuštění Abdula Rahmana, afghánského křesťana, byly poznamenány velkou úlevou. Některá média ovšem souhlasila s verzí afghánské vlády, že Rahman má duševní chorobu, a proto je propuštěn na svobodu. Ať už byl důvod takový či onaký, dovolil si Kábul kompromis, který mu zajistil další miliardovou pomoc ze Západu. Pro některé novináře být křesťanem představuje bohužel určitý druh duševní choroby. To je také formulace, ve které si osvícení novináři dobře rozumí. Evangelický biskup Wolfgang Huber je toho názoru, že podstata problému není propuštěním Abdula Rahmana vyřešena, protože afghánské právo nadále odporuje všeobecně platným lidským právům.

Musíme být vděční pevnosti a neohroženosti Abdula Rahmana. Případ konverze od islámu ke křesťanství je otázkou úrovně náboženské svobody v islámu a také jeho schopnosti přijmout demokratické principy. V tomto směru musí Afghánistán v rámci svého demokratizačního procesu teprve hledat odpověď. Ale konvertité jsou ohrožováni, i když žijí v demokratických zemích. Svědčí o tom tzv. „vraždy na očištěné cti“, jejichž obětí se stalo na Západě mnoho žen i mužů. Tyto vraždy se skutečnou ctí nemají nic společného.

Nassim Ben Iman byl muslim, který měl vytyčený cíl: terorista z povolání. Konvertoval však ke křesťanství a napsal o tom knihu: *Opravdový nepřítel - proč jsem se nestal teroristou*. „Byla to víra v Ježíše Krista, která změnila mé smýšlení a jednání i moje plány,“ řekl Nassim v rozhovoru s autorem tohoto článku. Za tuto víru děkuje několika lidem, se kterými se setkal a které z bezpečnostních důvo-

dů nechce jmenovat. Jejich svědectví pro Krista ho přesvědčilo a oni ho přemluvili, aby upustil od svých teroristických cílů. Původně choval přání „bojovat jako člen teroristické skupiny za muslimskou víru, vraždit a dokonce obětovat svůj vlastní život“. Chtěl teroristický čin uskutečnit v Německu, kam přišel se svou rodinou z „jedné arabské země“, kterou nechce jmenovat, aby uchránil svou osobu. „Musím se nyní skrývat,“ potvrzuje. A to tím více, že se stal kazatelem v protestantské církvi.

Na otázku, zda je po svém obrácení ohrožován svými bývalými souvěrci, odpověděl Nassim ben Iman: „Je tomu tak, že s rozhodnutím přijmout křesťanství jsem získal nejen radost, ale bohužel také mnoho nepřátel, především přirozeně v islámském táboře.“ Z tohoto tábora dostává vyhrůžky a od té doby, co zveřejnil svou knihu, dokonce pravidelně. Jeho život se radikálně změnil. Nemůže se jen tak objevit na veřejnosti. Nejvíce se ho však dotkly reakce vlastních rodičů: „V prvních letech jsem to rodičům vůbec neřekl. Když jsem jim nakonec oznámil, že jsem konvertoval, byli rozhořčeni.“ Reakce byly takové, že je raději nechce blíže popisovat.

Dlouhou dobu neměl s rodiči vůbec žádný kontakt. „To byla součást strategie, abych se vrátil zpět. Jedná se o úplné vyhoštění z rodiny. V arabském světě je rodinné pouto něčím velice důležitým. V tomto duchu jsem také vyrostl a byla to tvrdá cena, kterou jsem musel zaplatit za své rozhodnutí pro Krista, že budu vyhoštěn ze své rodiny. Kdykoliv dnes zavolám domů, jsem ihned atakován. Během času se s částí rodiny vztahy upravily, téměř normalizovaly, ale většinu rodiny jsem od obrácení již nevi-

„Mohu číst Korán!“

Týden před Velikonocemi jsme prožili na naší škole zvláštní příhodu. Jedna muslimská žačka přišla do školy s nápadně radostným výrazem v tváři. Když jsem jí řekl: „Těší mě, že tě vidím tak šťastnou! Mohu se dovědět, jaký je důvod této tvé radosti?“, odpověděla s nadšením: „Mohu a smím již číst Korán!“

Jako učitel náboženství jsem se již nějakou dobou zabýval kriticky Koránem a také jsem ho četl. Proto jsem prosil žačku, zda by mi mohla říct, co tam již četla a co v Koránu stojí. Podívala se na mě, jako bych spadl z jiné planety.

Opakoval jsem svou prosbu, protože jsem si myslel, že mi snad špatně rozuměla. V tu chvíli se výraz její tváře zcela změnil. Zklamaně odpověděla: „To já nevím, nevím, co je v Koránu!“

To chce bližší vysvětlení, pomyslel jsem si, a nechal jsem děvče dále vyprávět. Řekla mi s váháním: „Ve škole Koránu se učím arabsky. Čtu Korán v arabštině a učím se různé texty zpaměti. Co čtu, tomu nerozumím.“ Nato jsem se žačky zeptal, zda nechce vědět, co tam čte. „To mi vysvětluje imám...“ odpověděla.

Když jsem ji upozornil na nebezpečí přijímat nepodložená a neověřená prohlášení osob, podívala se na mě nedůvěřivě a řekla, že o tom bude přemýšlet.

Tato osobní zkušenost ve mně posílila podezření, že významná část muslimů vůbec nezná poselství Koránu, protože Korán mohou číst jen v arabštině. Znam osobně mnoho muslimů, ale nikdo z nich nezná nebo lépe řečeno nerozumí arabsky. „Slepá víra“ ve výklady imáma a jejich nekritické přijímání vede na jedné straně k silnému šíření předsudků a na druhé straně se stává mocenským nástrojem. S lidmi bez odpovídajících znalostí a praktikujícími slepou poslušností je možno snadno manipulovat.

Tak nám ukázal nacismus, k jakým hrůzám může dospět masa, která se živí jen přijímaním rozkazů. Měli bychom se více zajímat o dějiny, abychom se vyhnuli chybám předků a nemusely se opakovat dřívější zločiny a chyby, abychom pochopili, že násilí v jakékoliv formě je vždy poselstvím Satana.

Heinz W. Schmidt

děl. Velice rád bych opět navštívil svou vlast a navštívil své příbuzné, kteří tvořili součást mého života. Musím počítat s tím, že i mezi nejbližšími příbuznými jsou jedinci, kteří jsou připraveni vyhovět požadavku Koránu a usmrtit toho, kdo odpadl od islámu.“

Je pro něho nyní obtížné vést normální rodinný život. Pokouší se se svou ženou Evropankou neukazovat svým dětem, jak obtížné je pro ně žít normálním životem. Těžkosti mu působí i Evropané, kteří mu předhazují, že všechno přeháná a přechází od extrému k extrému: „Bohužel představy o islámu v křesťanských hnutích jsou tak abstraktní a pronásledování konvertitů tak nepředstavitelné, že mi to dá mnoho práce,

abych je přesvědčil, že to, co prožívám, je holá skutečnost.“ Velice ho udivuje, když jeho, který sám prožil islámský extremismus, chtějí křesťanské skupiny poučovat, jak má chápat islám.

Jaký je hlavní rozdíl mezi islámem a křesťanstvím? Na to dal tento muž pevně víry zcela jasnou odpověď: „Způsob odpuštění, kterému jsem se naučil v křesťanství, v islámu neexistuje. Změna srdce a života v Kristu a skrze Krista je pro mě něco zcela jedinečného. Nezištná láska v křesťanství je v naprostém protikladu k zotročení člověka a k nenávisti, jaká panuje v islámu. To je ten nejpodstatnější rozdíl.“

Der Fels 5/2006
Překlad -lš-

BŮH POVOLAL ČLOVĚKA K LÁSCE - pokračování ze str. 2

Toto 5. celosvětové setkání rodin nás zve k tomu, abychom promýšleli zvláště důležité téma, které vyžaduje velkou odpovědnost. Je to předávání víry v rodině. Katechismus katolické církve to krásně vyjadřuje: „Jako matka, která učí své děti mluvit a tím chápat a komunikovat, i naše matka Církev nás učí řeči víry, aby nás naučila víře rozumět a žít ji“ (KKC 171).

Jak to symbolicky vyjadřuje v liturgii křtu předání zapálené svíce, rodiče jsou přidružení k tajemství nového života Božích dětí, který vzniká prostřednictvím křestní vody.

Předávat dětem víru i za pomoci jiných osob a institucí, jako je farnost, škola a katolické sdružení, je pro rodiče odpovědností, na kterou nemohou zapomenout, zanedbávat ji ani ji plně delegovat na jiné. „Křesťanská rodina jako domácí církev je povolána, aby ukazovala a uskutečňovala charakter rodinného společenství Církve jako Boží rodiny. Každý člen podle své vlastní role uskutečňuje křestní kněžství a přispívá k tomu, aby se z rodiny stalo společenství milosti a modlitby, škola lidských a křesťanských ctností, místo prvního hlásání víry dětem“ (KKC, Kompendium, 350). A navíc: „Rodiče jako spoluúčastníci božského otcovství jsou pro děti prvními odpovědnými za výchovu a prvními hlasateli víry. Mají povinnost děti milovat a respektovat je jako osoby a jako Boží děti... Zvláště mají poslání vychovávat je v křesťanské víře“ (tamtéž, 460).

Řeči víry se učíme u domácího krbu, kde tato víra roste a posiluje se modlitbou a křesťanskou praxí. Při četbě z knihy Deuteronomium jsme slyšeli vytrvale opakovanou modlitbu za vyvolený národ, kterou i Ježíš doma v Nazaretě slyšel a opa-

NEBEZPEČNÝ PRECEDENS

Nejvyšší rakouský soudní dvůr, nejvyšší instance civilního a trestního práva, odsoudil odborného ženského lékaře k úhradě všech vydržovacích výdajů za postižené devítileté dítě. Rozsudek mu klade za vinu, že nedostatečně vysvětlil nastávající matce, co znamenají hrozící náznaky Downova syndromu, takže se nerozhodla pro potrat.

„PŘEHLÍDKA VEPŘŮ“

V srpnu se má v Jeruzalémě uskutečnit týden trvající „paráda“ homosexuálů. Jeruzalémský rabín požádal v dopisu papeže, aby se jednoznačně vyjádřil proti tomuto strašlivému fenoménu. Vyjádřil naději, že společný protest všech náboženských představitelů probudí srdce dříve, než jim budou způsobeny nenahraditelné škody. Jeden z židovských poslanců označil plánovanou akci za „přehlídku vepřů na chrámové hoře“. Odpor židovských poslanců podpořili i muslimové.

Kath-net

koval. On sám ji za svého veřejného života připomíná, jak nám to říká evangelium podle Marka (Mk 22,29). To je víra Církve, která žije z lásky Kristovy a která skrze vaše rodiny jde stále dále. Prožívat plnost této víry v její obdivuhodné novosti je veliký dar. Ale ve chvílích, kdy se Boží tvář jakoby skrývá, je věřit těžké a stojí to námahu.

Toto setkání dává novou sílu, abychom pokračovali v hlásání evangelia v rodině, potvrzovali jeho platnost a identitu, založenou na manželství, které je otevřeno pro velkolepý dar života a je místem, na kterém jsou synové a dcery posilováni ve svém tělesném i duchovním růstu.

Tímto způsobem se odmítá velice rozšířený hedonismus, který lidské vztahy banalizuje a zbabuje je jejich hodnoty

a krásy. Podporovat hodnoty manželství nijak nebrání plné radosti, jakou muž a žena nacházejí ve své vzájemné lásce. Víra a křesťanská etika tedy nechtějí lásku uhasit, nýbrž učinit ji zdravější, silnější a opravdu svobodnou. Proto musí být lidská láska očišťována, musí vzrůstat, aby se stala opravdu lidskou a stala se principem pravé a trvalé radosti.

Vyzývám proto všechny vládcy a zákonodárce k tomu, aby přemýšleli o onom výrazném dobru, jaké zajišťuje domácí a harmonické prostředí pro člověka i rodinu, nervové centrum společnosti, jak připomíná Svätý stolec v listu O právech rodiny. Obsahem zákonů je integrované blaho člověka, odpověď na jeho potřeby a přání. Toto blaho je pro společnost pozoruhodná

pomoc, od které se nemůže odělovat, a je pro národy záchranou a očišťováním. Kromě toho je rodina školou lidskosti, aby zde lidé vyrůstali a stávali se skutečnými lidmi. V tomto smyslu prožitek, že jsou rodiči milování, rozvíjí v synech a dcerách vědomí důstojnosti, které jakožto děti požívají.

Stvoření, které bylo počato, je nutné vychovávat ve víře, milovat a chránit. Kromě práva narodit se a být vychováno ve víře mají děti právo také na domov, jehož vzorem je dům v Nazaretě, a mají právo, aby byly chráněny před ohrožením.

Rád bych se nyní obrátil k prarodičům, kteří jsou pro rodinu tak důležití. Oni mohou být – a často skutečně jsou – garanty citové náklonnosti a něžnosti, jakou každý člověk potřebuje. Nabízejí vnukům perspektivu doby, jsou pamětí a bohatstvím rodiny. Z žádného důvodu nesmí být z rodiny vylučováni. Prarodiče jsou poklad, který nesmí být dorůstajícím generacím odepřen, zvláště když v blízkosti smrti vydávají svědectví víry.

Chtl bych nyní zopakovat část modlitby, kterou jste se modlili, a vyprosit Světovému setkání rodin mnoho úspěchů.

Ó Pane, který jsi nám zanechal ve Svaté rodině dokonalý model rodinného života, prožívaného ve víře a v poslušnosti k Tvé vůli, pomáhej nám, abychom byli příkladem víry a lásky k Tvým příkázáním. Pomáhej nám v našem poslání předávat víru našim synům a dcerám. Otevři jejich srdce, aby v nich vyrůstalo semeno víry, které přijali ve křtu.

Posiluj víru naší mládeže, aby rostla v poznání Ježíše.

Rozmnožte lásku a věrnost ve všech manželstvích, zvláště v těch, která čelí okamžikům utrpení a těžkostí.

(...)

Spojení s Josefem a Marií prosíme o to skrze Ježíše Krista, Tvého Syna a našeho Pána. Amen.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

způsob, jakým zaručuje člověku radost v hluboké blaženosti i za nejbabsurdnějších okolností, jakým se lidé zatím snaží všemožně vyhnout. Klíčem k této blaženosti a životní radosti je již dávno prorokem předpovězená výměna srdce kamenného za srdce z masa.

Je to zakotveno i v řádu přírody: laskavé srdce je to první, s čím by se měl člověk při svém příchodu na svět setkávat. Slouží k tomu i pudová výbava matky i dítěte. Láska je první duchovní „dovednost“, které se novorozeně spolu s ostatními dovednostmi od prvopočátku učí. Dětská duše je právě proto tak tvárlivá, tak měkká, tak otevřená (a tím ovšem také bezbranná), aby mohla přijímat onu formu podle Božího obrazu. Radost dítěte z projevů matčiny lásky je mnohem hlubší než z uspokojení tělesných potřeb a vyzařuje z něho takovou měrou, že je pro svou matku i pro své okolí zdrojem ničím nenahraditelné radosti. V ní spočívá kouzlo jeho neodolatelné přitažlivosti. Dokonalé společné soužití matky a dítěte trvá už od okamžiku početí a nemůže skončit po devíti měsících porodem; křehké stvoření jen změní místo svého pobytu, ale vůbec se nechce vzdát blízkosti své matky. Jestliže už není v jejím lůně, chce být u ní v její teplé náručí. Její láskyplná blízkost je zhmotněním Boží blízkosti a nezbytnou podmínkou pro zdárný rozvoj jeho osobnosti.

Skutečnost, že Ježíš ze všech lidí nejvíce miluje děti, má bohužel svůj rub v tom, že ďábel ze všech lidí děti nejvíce nenávidí. Dělá všechno pro to, aby jejich život nebo alespoň štěstí z rozvoje lásky zmařil. Ví dobře, jaké to má katastrofální následky. Člověk, který pro vrozenou poruchu sluchu od narození neslyší, nenaučí se mluvit a ani nepocítuje potřebu vyjadřovat se řečí. Protože se mu nedostává potřebných podnětů, zůstává i němý.

Obdoba takové hluchoněmlosti existuje i v duchovním smyslu. Člověk, kterého postihne neštěstí, že se mu od jeho matky nedostává podnětů a uspokojení lásky, zůstává bez této zkušenosti zmrazen v rozvoji své nejpodstatnější osobní mohutnosti, je vnitřně mrzačen a těžce postižen. Vědci zjistili, že pokojové rostliny reagují na to, kdo vstupuje do prostoru, zda je to člověk naplněný láskou a dobrotou, nebo v něm sídlí zloba. O to více na to reaguje organismus tak živý a citlivý, jako je dítě. Vědci také zjistili, že dítě vnímá lásku a stejně tak i nelásku matky již v jejím lůně a nejbolestněji prožívá absurdní stav, kdy k němu matka proti své přirozenosti dokonce chová nepřátelství.

Do jejich vztahu vstoupila moderní technika a dala člověku do rukou prostředek jak diagnostikovat zdravotní stav dítěte ještě před jeho narozením. To umožňuje provést včas v případě potřeby zákroky, které umožní zdravý vývoj dítěte. Bohužel dostává tak nástroj nejen lidská starostlivost a dovednost, ale i pyšné sobectví, aby si zdůvodnilo předporodní diskriminaci a zabránilo v narození těm, které lidská domněnka uzná za nevyhovující a nedostatečně dokonalé. Mateřská láska se může změnit také ve svůj opak. Představme si, že by nám někdo učinil takové vyznání: Miluji tě, ale jen pod podmínkou, že jsi dokonalý. Pokud se objeví podezření, že máš nějakou vadu, pak s tebou musím skončit.

Během svého působení osvobodil Pán mnoho nešťastníků, které ovládal zlý duch. Dnes se setkáváme se zjevnými případy posedlosti velmi zřídka, ale to sama znamená, že by Zlý pobýval mezi lidmi a v lidech méně než dříve. Chová se však méně ostentativně a provokativně, aby tím účinněji využil prostřednictvím vlivných osob k realizaci

svých ďábelských plánů. V postojích těch, kteří prosazují až k uzákonění principy nepřátelské rodině, dětem a životu, je něco tak zvráceného, protipřirozeného a nelidského, že je to možno vysvětlit jen jako zvláštní formu posedlosti.

U soudců, kteří zasedají v porotě nejvyšší soudní instance, jistě bychom měli předpokládat náležitě vzdělání, široký rozhled a bohatou životní zkušenost. V dějinách lidstva patřili členové takové soudní instance vždy k nejmázejším a nejdůvěryhodnějším lidem a představovali něco jako svědomí národa (pokud to ovšem nebyly soudy, které si podle svého obrazu ustanovil totalitní režim). Co však říci o soudcích vyspělého demokratického státu, kteří uznají vinným lékaře za to, že nevytvořil dostatečné úsilí, aby děvčátko, kterému je dnes devět let a které trpí Downovým syndromem, bylo včas odstraněno a nepřišlo na svět? Provinil se tím, obtížil rodiče (a společnost) jedincem, o kterém porotci usoudili, že nemá právo na život. Absurdní je už skutečnost, že soud takovou žalobu rodičů vůbec přijal. Jak daleko má jeho postoj a rozsudek k zásadě a praxi nacistické-

ho režimu, že lidé duševně postižení (a podobně i lidé nežádoucího původu) nemají právo na existenci a mají být vyhlazeni? Dítě, které přišlo na svět tak, jak přišlo, které právě pro svůj

stav potřebuje mimořádně vřelé přijetí a péči, má nyní podle nejvyššího soudu prožívat zbytek svého života s vědomím, že se narodilo omylem, že mělo být dávno utraceno, protože je přítěží vyspělé společnosti. Zažili tito porotci mateřskou lásku, nebo na ni nepochopitelně zcela zapomněli? Co můžeme očekávat od společnosti, jejíž právní vědomí určují lidé takto posedlí? Každá nastávající matka by se už měla začít obávat, zda se nedopustí trestného činu, když porodí dítě s nějakou vadou. Zdravotní pojišťovny dostávají precedens jak ušetřit na výdajích: náklady na postižené ať hradí ti, kdo dovolili, aby přišli na tento svět. Nejsou to takoví porotci a všichni, kteří jim dávají za pravdu, kdo zatěžují a ve skutečnosti přímo ohrožují společnost? Dítě není zboží nebo výrobek. Jeho „prvotřídní kvalitu“ není možné zajišťovat tak, že „dáme stranou“ to, co se nám nelíbí, ale tak, že věnujeme o to větší lásku a péči potřebnému dítěti, které nám Stvořitel daroval a svěřil. Jen On zná poklad, který je v něm skryt. Podílel se spolu s rodiči na jeho stvoření a bude se stejně tak dále podílet na jeho rozvoji, a proto nabízí rodičům tu čest, aby se spojili s jeho milosrdnou láskou a přistupovali ke každému člověku tak jako On. Kdo se může odvážit říct Bohu, že se zmylil, a přisoudit si právo napravit svým brutálním činem Boží omyl? Jakou péči a podporu mohou čekat nemocní a slabí od společnosti, která pokládá postižené dítě za neúnosné břemeno? Stát nebohatne tím, co si nahromadí politici, podnikatelé a spekulanti, ale jeho největším a nenahraditelným pokladem jsou lidská srdce, která naplňují ušlechtilost, dobrota, velkodušnost, odpovědnost, svědomitost a obětavost lásky. Jak užitečné je Kristovo iracionální evangelium pro zachování zdravého rozumu!

-š-

Výzvy fatimského poselství (66)

26.

ZACHOVÁVAT ZASVĚCENÉ SVÁTKY

Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přístěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul (Ex 20,9-11).

Posvátný text nám říká, že Bůh přikázal odpočinek na sedmý den v týdnu, aby to byl den posvěcený, zasvěcený Pánu na památku díla stvoření a dikuvzdání za ně. Víme, že ve Starém zákoně dnem týdne vyhrazeným pro odpočinek zasvěcený Pánu byla sobota. Církev, zplnomocněná Bohem – „Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 16,19) – nahradila sobotu nedělí, aby spolu s dílem stvoření zároveň připomínala dílo vykoupění uskutečněné Kristem, našim Spasitelem, který vstal z mrtvých v neděli.

Poté, co jsme objasnili tento bod, zaměřme naši pozornost na slova, která Bůh užívá k tomu, aby nám předepsal toto přikázání: „Šest dní budeš (...). Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha.“ Neděle tedy není pouze dnem fyzického odpočinku, dnem zdržení se služebných prací, ale také a především je určena k tomu, aby byla dnem „odpočínutí Hospodina“: dnem modlitby, v kterém se setkáváme s Bohem, abychom mu děkovali za dobrodiní, jež nám učinil, zpívali naše chvály pro jeho nesmírné bytí, pro jeho nekoněčné dary, na kterých nám dal účast, a prosili o jeho pomoc ve svých potřebách.

Abychom plnili tyto povinnosti vůči Bohu, Církev nám

přikázala *účastnit se mše svaté o nedělích a zasvěcených svátcích*. A nemáme se omezit na to, že budeme pouze přítomni na mši svaté, ale máme na ní mít účast. Opravdu, není to pouze kněz, kdo slaví Eucharistii – on ji v jménu Kristově předseda a konsekruje ji – nýbrž všichni věřící, kteří jsou shromážděni kolem oltáře a spolu s knězem prožívají a slaví jedinou Kristovu oběť. Proto se máme snažit o to, abychom na ni byli připraveni, odpovídali, modlili se s knězem a stejně jako kněz přistoupili k oltářnímu stolu, abychom přijali svatě přijímání, tělo Ježíše Krista.

Ríkám, že je nezbytné, abychom byli připraveni, protože k tomu, abychom přijali Kristovo tělo, je nutné, aby nás naše svědomí neobviňovalo z těžkého hříchu. Neboť jsme-li v těžkém hříchu, je pak k tomu, abychom mohli přijímat, nevyhnutelné jít nejprve přijmout rozhřešení ve svátosti pokání čili ve svaté zpovědi.

Slavení Eucharistie není jen prostým obřadem, kterého se účastníme; je to skutečná událost, při níž se setkáváme s živým Bohem v osobě jeho Syna, slavíme památku jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání a přijímáme jeho tělo a krev, jak nám to on sám řekl: „To je mé tělo, které se za vás vydává. To konejte na mou památku“ (Lk 22,19); „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20).

Pán nám říká vzhledem ke konsekrovanému chlebu a vínu: „Toto je mé tělo.“ Proto říká-li Pán, že „je“, je; a nemůže nebýt, protože Boží slovo uskutečňuje to, co znamená. V síle tohoto slova jsou pod způsoby posvěceného chleba a vína tělo a krev Ježíše Krista po celý čas, dokud jsou zachovány způsoby. V síle Božího slova se uskutečnil jev předpodstatnění. Zde naše víra musí být pevná, neboť je živena a osvětlována Božím slovem, kte-

rě je pro nás životem a světlem. Někdy v temnotách, víme, kam jdeme, kráčíme po cestě, kterou nám vyznačil Bůh, následujeme toho, který řekl: „Já jsem Cesta, Pravda a Život“ (Jan 14,6). Následujeme Ježíše Krista, Boží Slovo, Otcovo Slovo.

Pokud se tedy naše zachovávaní nedělního přikázání omezi nejvýš na to, že nebudeme pracovat, nemůžeme s klidným svědomím říci, že plníme Boží přikázání, protože jsme zachovali část vztahující se na odpočinek, ale nedostáli jsme části týkající se zasvěcení dne Pánu. Bůh nás nestvořil jako pouhé hmotné bytosti, ale máme jednu část našeho bytí, která je duchovní, která nás činí podobnými Bohu: jsme bytosti, které myslí, poznávají, svobodně volí a rozhodují se; jsme dílem Boží myšlenky, stvoření Boží vůlí. Proto duchovní část má doprovázet a posvěcovat fyzický, tělesný odpočinek.

Ještě méně plní toto přikázání ti, kdo využívají tento den na rozptýlení, hry a zábavy, zvláště jsou-li hříšní. Tehdy den, který měl být zasvěcen Pánu, se mění v den hříchu, který uráží Boha a zatracuje duše. Vzhledem k tomu nám Písmo svaté říká: „Kdo ji znesvětil, bude vydán na smrt; kdokoli bude v ten den konat nějakou práci, bude vyloučen ze středu svého lidu. Po šest dní se bude konat práce, ale sedmý den bude dnem úplného odpočinku, zasvěceným Hospodinu“ (Ex 31,14-15).

Jak vidíme, text naléhá na zasvěcení tohoto dne odpočinku Pánu. A toto zasvěcení vyžaduje, aby alespoň část dne byla věnována setkání s Bohem: setkání, při němž vstupujeme do přímého a vroucího kontaktu s Pánem prostřednictvím osobní a společné modlitby, účasti na mši svaté a naslouchání Božím slovu, které je skrze kněze adresováno celému shromáždění věřících. Jim svěřil Pán poslání, aby nám předávali jeho slovo a vedli nás po cestách spásy.

Jestliže náhodou vidíme, že mezi kněžími jsou někteří, kteří

se dostávají na scestí a vzdalují se, nedivme se! Také oni jsou lidé, podrobeni lidské slabosti jako my. Během doby jsme se setkali s mnohými, kteří pobloudili a byli nevěrní Bohu i poslání, jež jim Pán svěřil. Je to skutečnost, která se nelíbí samotnému Bohu a již i on lituje: *Nyní platí vám, kněží, tento příkaz: Jestliže neposlechnete a nevezmete si k srdci, abyste vzdávali úctu mému jménu – praví Hospodin zástupů –, stihnu vás kletbou a budu zlořečit vašim žehnáním; ano, budu jim zlořečit, neboť jste si to nevzali k srdci. Hle, useknu vaše rámě a vhodím vám lejno do tváře, lejno vašich slavností, a to vás vezme s sebou. Tu poznáte, že jsem vám dal tento příkaz, neboť mám svou smlouvu s Levim – praví Hospodin zástupů. Měl jsem s ním smlouvu o životě a pokoji a to jsem mu uštědřil i s bázní; bál se mě a k mému jménu měl úctu. V jeho ústech byla nauka pravdy a nepravost se nenalezla na jeho rtech; v pokoji a upřímnosti se mnou kráčel a mnohé odvrátil od nepravosti. Rty kněze totiž mají dbát vědomosti a poučení se hledá z jeho úst, neboť je poslem Hospodina zástupů (Mal 2,1-7).*

Bůh nám zde ukazuje obraz kněze, který byl nevěrný, i obraz kněze, jenž zůstává věrný Pánu a poslání, které mu svěřil. Nuže, protože někteří ustupují, nemají druzí, kteří vytrvávají, v ničem přijít o náš respekt, naši vážnost a naši úctu; naopak, slabost jedněch dává více vyniknout hodnotě druhých. Proto máme vždy s vírou naslouchat knězi, neboť on je světlo pro naši cestu, vůdce pro náš život a síla pro naše slabosti.

Kristus je pravý a věčný Kněz nové smlouvy a my všichni, kdo s ním zůstáváme spojeni, máme účast na jeho kněžství: každý v oblasti, do které nás Bůh umístil. Všichni, spojeni v téže víře, v téže naději a v téže lásce, jsme Boží lid, který Písmo svaté popisuje jako *kněžský lid*. Sv. Petr nám ve svém prvním listě adre-

suje tato slova: *Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu. Kdysi jste nebyli jeho lid, teď však jste lid Boží* (1 Petr 2,9–10). A krátce předtím říkal: *A vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista* (1 Petr 2,5). Tuto kněžskou důstojnost jsme přijali skrze křest, v její síle můžeme a máme přinášet duchovní oběti: všechny dobré křesťanské skutky, zvěstování Božích divů, prosby a díkyvdání naše i našich bratří a sester, svědectví svatého života, sebezápory a darování se do služby bližním.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Při příležitosti 361. výročí vítězství Brňanů nad švédskými vojsky proběhnu ve dnech 12.–13. srpna pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a primátora Statutárního města Brna Richarda Svobody **oslav Den Brna**. Akce se každoročně koná jako připomínka významné historické události z dějin Brna, připomínka hrdinství Brňanů při obléhání města Švédy v době třicetileté války v roce 1645. Den Brna se slaví vždy v sobotu okolo 15. 8., slavností Nanebevzetí Panny Marie, která je od roku 1645 uctívána jako patronka a ochránkyně města.

Program v katedrále sv. Petra a Pavla:

Sobota 12. 8.: 19.50 hod. – promluva brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a primátora Statutárního města Brna Richarda Svobody ● 20.00 hod. – koncert duchovní hudby z díla Wolfganga Amadea Mozarta ● 21.00 hod. – nástup vybrané jednotky před katedrálou sv. Petra a Pavla, slavnostní salva a odvedení návštěvníků katedrály do Denisových sadů ● 21.15 hod. – slavnostní ohňostroj v Denisových sadech.

Neděle 13. 8.: 10.30 hod. – pontifikální bohoslužba se vzpomínkou na všechny, kteří kdykoliv v historii zahynuli při obraně Brna, a s prosbou za naši šťastnou budoucnost. Hlavní celebrant pomocný královéhradecký biskup Josef Kajnek.

Mše v katedrále sv. Petra a Pavla se zúčastní zástupci řemeslnických cechů pekařů, cukrářů a řezníků, zástupci historických vojsk a Brněnského městského střeleckého sboru. Během bohoslužby zazní kompozice českých a světových autorů duchovní hudby v podání Dómského smíšeného sboru a orchestru Brno a Brněnského filharmonického sboru – Besedy brněnské, řídí Petr Kolař.

INSTITUT SV. JOSEFA nabízí každému, kdo přispěje na jeho činnost, CD s nahrávkou Šťastné děti (v případě daru ve výši 150 Kč vám bude zasláno jedno CD dle vašeho výběru, v případě daru ve výši 250 Kč vám budou zaslána dvě vybraná CD, v případě daru nad 300 Kč všechna 3 CD). CD si objednávejte na adrese **Institut sv. Josefa, Korunní 62, 120 00 Praha 2** nebo e-mailem na adrese **institut@chello.cz**, příp. telefonicky na čísle **222 514 798**.

CD s názvem Šťastné děti jsou prvními třemi díly připravovaného cyklu vyprávění ze života dětí, jež se proslavily svými dobrými skutky a zbožným životem. Dnešní mládež má bohužel jiné mínění o tom, co vede k životnímu štěstí. Poukázáním na to, jak je možné rozvíjet přirozené i nadpřirozené ctnosti u dětí, chceme katolické rodiče povzbudit a dát jim i dobré podněty pro výchovu. Jakkoli jsou tyto příběhy určeny zvláště dětem, mnohá cenná poučení získají z poslechu i rodiče. Příběhy „šťastných dětí“ jsou velice vhodné pro společný poslech celé rodiny i následně rozhovory. K tomuto účelu slouží nejen vlastní příběhy, namluvené brněnskými rodiči čtyř malých chlapců, ale i katechetická poučení, mající vztah k právě vyslechnutému příběhu.

Duchovní správa **poutního kostela sv. Jakuba Většího a sv. Anny ve Staré Vodě** oznamuje, že poutní mše svatá ze svátku sv. Anny se bude konat **v sobotu 29. 7. 2006 v 10 hodin a v neděli 30. 7. 2006 v 15 hodin**.

Liturgická čtení

Neděle 30. 7. – 17. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4,42–44
 Ž 145(144),10–11.15–16.17–18
 Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine.*)
 2. čt.: Ef 4,1–6
 Ev.: Jan 6,1–15
Slovo na den: Postarejte se, ať se lidé posadí.

Pondělí 31. 7. – památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Jer 13,1–11
 Dt 32,18–19.20.21
 Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)
 Ev.: Mt 13,31–35
Slovo na den: Je větší.

Úterý 1. 8. – památka sv. Alfonsa z Liguori

1. čt.: Jer 14,17–22
 Ž 79(78),8.9.11+13
 Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvoboď nás!*)
 Ev.: Mt 13,36–43
Slovo na den: Pole je svět.

Středa 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Jer 15,10.16–21
 Ž 59(58),2–3.4–5a.10–11.17.18
 Odp.: srov. 17d (*Bůh je mé útočiště, když je mi úzko.*)
 Ev.: Mt 13,44–46
Slovo na den: Je podobné pokladu ukrytému v poli.

Čtvrtek 3. 8. – ferie

1. čt.: Jer 18,1–6
 Ž 146(145),2.3–4.5–6
 Odp.: 5a (*Šťastný je, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 13,47–53
Slovo na den: Zahrne všechno možné.

Pátek 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Jer 26,1–9
 Ž 69(68),5.8–10.14
 Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)
 Ev.: Mt 13,54–58
Slovo na den: Pohoršovali se.

Sobota 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 26,11–16.24
 Ž 69(68),15–16.30–31.33–34
 Odp.: srov. 14 (*Vyslyš mě, Bože, v čas milosti!*)
 Ev.: Mt 14,1–12
Slovo na den: Šli a oznámili to Ježíšovi.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	30. 7.	31. 7.	1. 8.	2. 8.	3. 8.	4. 8.	5. 8.
Antifona	812	1779	1734	857	873	1722	1653
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1755	1734	857	873	1723	1653
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1756	1735	861	877	1724	1654
Antifona k Zach. kantiku	707	1445	1735	861	877	1724	1448
Prosby	817	1757	1724	861	878	1724	1655
Záv. modlitba	707	1445	1446	1447	878	1448	1448
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1760	1736	867	883	1457
Antifony	808	822	838	853	868	884	1449
Žalmy	808	823	838	853	868	884	1449
Kr. čtení a zpěv	810	825	1763	1737	871	887	1451
Ant. ke kant. P. M.	706	707	1445	1737	871	887	1451
Prosby	811	826	1764	1731	872	888	1451
Záv. modlitba	707	707	1445	1446	1447	888	1455
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

KŘEST

P. Jaroslav Studený

Katechetická pomůcka pro přípravu na křest, vysvětlující podstatu křtu a průběh křestního obřadu. Druhé vydání, v MCM první.

Brož., A5, 26 stran, 35 Kč

SNOUBENCŮM

P. Jaroslav Studený

Katechetická pomůcka pro přípravu snoubenců, vysvětlující podstatu manželství a průběh svatebního obřadu. Druhé vydání, v MCM první.

Brož., A5, 38 stran, 43 Kč

O SVOBODĚ

P. MUDr. Ladislav Kubíček

V křesťanské zvěsti je svoboda něco základního, jistého, určitého. Je prvním a hlavním plodem vykoupení Kristova. P. Kubíček skrze své úvahy vede čtenáře k tomu, aby si daru svobody vážil, radoval se z něho a chránil jej – a to i před vlastní lhostejností a nedomyšleností. První vydání, dotisk.

Brož., 121x196 mm, 80 stran, 75 Kč

ZŮSTAŇTE VE MNĚ A JÁ VE VÁS

Tomislav Ivančič

Duchovní úvahy pronesené v září 1990 při exerciciích v Olomouci, které si kladly za cíl zprostředkovat lidem setkání s milujícím Bohem a umožnit jim poznání, co všechno jako křesťané pro to můžeme udělat. Třetí vydání, dotisk.

Brož., A5, 128 stran, 80 Kč

DOTISK

ŽIVOT - NEJVĚTŠÍ UMĚLECKÉ DÍLO

MUDr. Ladislav Kubíček

Obdivovat Boží umění v celém jeho stvořitelském díle a ve všem, co pozemský život přináší, a to i v situacích a stavech bolesti a utrpení – to je posláním této knížky, která chce volat do celého světa své Magnificat. Druhé vydání, dotisk.

Brož., 121 x 196 mm, 96 stran, 61 Kč

MODLI SE SRDCEM

Slavko Barbarič

Kniha nevyhrožuje, nemluví o Božích trestech, ale o Boží lásce. Volá nás a vyzývá, abychom se stali velkými skrze Ježíšovo evangelium. Zve všechny unavené a obtížené, aby se silou Ježíšova evangelia zotavili a osvobodili. První vydání, dotisk.

Brož., A5, 116 stran, 79 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinyových zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugarje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.